

Jēzus kristīšana

(Mk. 1: 9–11; Lūk. 3: 21–22)

13 Tad Jēzus devās no Galilejas uz Jordānu un ieradās pie Jāņa, lai tas Viņu kristītu. 14 Bet Jānis Viņu atturēja, sacīdams: "Man vajag tikt Tevis kristītam, un Tu nāc pie manis?" 15 Bet Jēzus viņam atbildēja: "Tam tā jābūt, jo tā mums pienākas izpildīt visu pēc taisnības." Tad Jānis Viņam atļāva. 16 Pēc kristības Jēzus tūlīt iznāca no ūdens; un, redzi, debesis atvērās, un Viņš redzēja Dieva Garu nākam kā balodi un nolaižamies uz Viņu; 17 un, redzi, balss no debesīm sacīja: "Šis ir Mans mīļotais Dēls, uz ko Man labs prāts." (Mat. 3,13-17)

Mīļā draudze!

Vai es drīkstu Jums uzdot vienu jautājumu? Kad Jūs pēdējo reizi domājat par savām kristībām?

Kaut kā jocīgi sanāk. Kristības ir svarīgs notikums tam, kas tiek kristīts, vecākiem un krustvecākiem, draudzei. To dienu nosvinam ar dievkalpojumu un torti mājās, bet pēc tam mēs to bieži vienkārši aizmirstam. "Nu, jā, kaut kad man tur bērniņā uzlēja ūdeni uz galvas." Un tas arī ir viss.

Tad rodas jautājums – kāpēc tas ir tik svarīgi, ka notiek kristības, un kāpēc mēs tik maz domājam par to? Kaut kas tā īsti neiet kopā.

Šodienas stāstā mēs dzirdējam par to, kā Jēzus tika kristīts. Izrādās, ka kristības jau bija pirms Jēzus. Viņš gāja no Nācaretes uz Jūdeju pie Jāņa Kristītāja. Jānis bija ļoti interesants cilvēks. Viņš kaut kad nolēma, ka viņam pietiek dzīvot pilsētā, Jeruzālemē, redzot visu to liekulību, kas bija apkārt, varas kāri, politiskās spēlītes, savu labumu meklēšanu. Jānis izdomāja, ka viņš dzīvos savādāku dzīvi, daudz vienkāršāku un patiesāku. Tā viņš sāka dzīvot tuksnesī, ģērbies "**kamieļu vilnas drēbēs un ar ādas jostu ap gurniem. Viņa barība bija siseņi un savvaļas bišu medus.**" Ar laiku pie viņa nāca apmeklētāji, tie bija ziņkārīgi – "**Kas tas tāds, kas dara tādas trakas lietas?**" Bet Jānis nemaz netaisījās būt par kaut kādu apskates objektu, viņš stostēja tos cilvēkus un pārmeta, kā tie var dzīvot tādu divkosīgu dzīvi, domādami, ka var apvienot savu labumu gūšanu ar kalpošanu Dievam. Jānis teica: "Vai nu, vai nu! Ir jāizšķiras, citādi jums būs lielas nepatikšanas, jo Dievs sūtīs tiesnesi, kas visus atšifrēs un atsijās." Cilvēki nobijās un viens otrs tiešām pārdomāja savu dzīvi. Kādreiz tā ir, ka cilvēks no malas var daudz labāk redzēt, kādi mēs esam, jo, būdami vieni paši savā ikdienā, mēs daudz ko palaižam garām. Kā zīmi, ka viņi tiešām vēlējas mainīties, Jānis tos nokristīja. Ar to viņš nostājās pret toreizējo garīdzniecību un varu, kas uzskatīja, ka vienīgi templī var piedot grēkus un ka parastam cilvēkam nav tiesības grēkus piedot.

Kad Jēzus ierodas pie Jāņa, tas nav tāpat vien. Jēzus ar savām kristībām apstiprina Jāņa kalpošanas patiesumu. Arī Viņš atbalsta to, ko Jānis saka un dara. Tas nozīmēja, ka Jēzus nostājās kopā ar Jāni opozīcijā pret valdošo iekārtu. To arī šodien nevajag aizmirst, ka būt kristītam nozīmē, ka tu tiec izrauts no savas vecās dzīves un nostāties pret cietsirdību, vienaldzību un bezdievību gan sevī, gan pasaulē.

Tomēr evaņģēlists Matejs stāsta, ka Jānis sākumā nemaz nevēlas kristīt Jēzu, jo uzskata, ka Viņš ir tas, ko Dievs sūtījis, lai ieviestu kārtību pasaulē. Tāpēc viņš saka: "**Man vajag tikt Tevis kristītam, un Tu nāc pie manis?**" Tik tiešām, kāpēc Jēzum kā

Dieva Dēlam būtu jākristās? Viņš taču nav grēkojis.

Bet Jēzus viņam atbildēja: "Tam tā jābūt, jo tā mums pienākas izpildīt visu pēc taisnības."

Jēzus liek Sevi kristīt, lai pildītu Dieva gribu, lai parādītu, ka Viņa kalpošana pamatojas tikai un vienīgi Dieva prātā. Dieva prāts ir, ka Jēzus ir nācis šajā pasaulē, lai atpestītu cilvēkus no grēkiem, lai viņus darītu brīvus. Viņš to dara, uzņemoties uz Sevi viņu grēkus, visu to, kas viņus šķir no Dieva. Vēlāk Jēzus iet pie grēciniekiem, piedāvā viņiem Savu draudzību.

Tā ir Dieva valstība, kur visiem ir vietas. Mēs paši par to varam padomāt, cik grūti tas ir – pieņemt otra cilvēka vājības. Tas notiek tik ātri, ka mēs redzam tikai to slikto, un neredzam vairs, ka arī šis cilvēks ir Dieva bērns. Ja mēs patiešām mīlētu viens otru, tad mēs arī panestu tās lietas, kas mūs traucē un šķir. Tas nebūt nenozīmē, ka visu vajag noklusēt, kādreiz vajag arī izrunāties, tomēr pāri visam tomēr lai paliek Dieva žēlastība.

Tad Jānis nokrista Jēzu Jordānas upē. Matejs stāsta, ka Jēzus iznāk ārā no ūdens, un debesis atveras, un Svētais Gars nolaižas kā balodis uz Jēzu. Kādreiz saka, ka debesis ir aizvērtas, ka esam galīgi iestrēguši savā dzīvē un neredzam ne Dievu, ne savus līdzcilvēkus, nav cerības, nav nākotnes. Caur Kristu debesis ir atkal atvērtas, caur Viņu mēs varam ieraudzīt Dievu, kas mūs mīl. Mārtiņš Lutērs kādā no saviem sprediķiem sacīja: "Līdz šai dienai debesis ir atvērtas pāri visai pasaulei. Iegaumē, šis stāsts vēl nav beidzies."

Caur kristībām Jēzus saņem Svēto Garu, Viņā ienāk spēks un Dieva klātbūtne. Tas nav domāts, ka pirms tam Jēzus būtu dzīvojis bez tā. Tagad Viņš saņem stiprinājumu, lai dotos uz priekšu, tur, kur sastapsies ar velna varu, ar grēku un kārdinājumiem, arī ar cilvēku ļaunumu. Svētā Gara ienākšana iet roku rokā ar Dieva vārdu. Dievs Jēzum saka: *"Šis ir Mans mīļotais Dēls, uz ko Man labs prāts."*

Tātad kristībās nav tikai par grēku piedošanu, bet te ir runa arī par to, ka Dievs pieņem Jēzu un caur Viņu arī mūs kā Savus mīļotos bērnus. Tas ir tik labi, ka mēs zinām - Dievs mūs mīl. Tāpēc ir svarīgi, ka mēs atceramies savas kristības. Tikai tā mūsu dzīvei ir pamats, kas mūs spēj nest arī grūtos brīžos. Mārtiņš Lutērs tad, kad viņam nāca virsū šaubas un velna uzbrukumi, skaļā balsī sauca: "Bet es esmu kristīts!" Viņš pat nepaļāvās uz savu ticību, jo tā viņam likās pārāk svārstīga un nedroša. Vienīgais, kas viņam deva pamatu brīdīt, kad visa dzīve bija zem vienas vienīgas jautājuma zīmes, bija šis Dieva vārds, ka Dievs viņu ir pieņēmis kā Savu bērnu un ka viņa grēki ir piedoti.

Holandiešu teologs Henrijs Nauvens ir uzrakstījis grāmatu par šo rakstvietu. Tajā viņš saka: *"Tas noteikti nav tik vienkārši sadzirdēt šo balsi pasaulē, kas ir pilna ar balsīm, kas sauc: 'Tu neesi labs, tu esi riebīgs; tu esi nekam nederīgs; tevī vajag ienīst, tu esi nekas – ja tikai tu man nepierādīsi pretējo.' Šīs negatīvās balsis ir tik skaļas un tik uzmācīgas, ka tām var ļoti viegli noticēt. Tas ir tas lielais slazds. Tas ir pašnoraidīšanās slazds. Pa visiem šiem gadiem es esmu sapratis, ka vislielākais slazds mūsu dzīvē nav veiksmē, slava vai vara, bet ka mēs paši sevi noraidām."*

Tātad, mīļie, kristības ir apliecinājums tam, ka arī mēs esam Dieva bērni.

Šo notikumu nekad nevajag aizmirst, dzīvojiet ar šo apziņu un priecājieties par Dieva mīlestību. Āmen!